

HYMN

[\(http://hymn.se/\)](http://hymn.se/)

Tegan & Sara - viktigare som aktivister än artister

Av Iva Horvatovic (<http://hymn.se/author/iva/>)

Foto: Alexander Tillheden

2017-02-01

Tegan and Sara är inte längre 26 år gamla och det är de jävligt glada för, meddelar systrarna Quinn publiken på Nobelberget under ett av sina ökända kivande mellansnack.

Det långa utlägget om hur hemskt det är att vara en 26 år gammal, deprimerad livshatare som inte vet vad man gör, är en sorts ursäkt, eller varning, för vad som komma skall strax innan de stämmer upp i "I Was a Fool", en låt som de berättar "bokstavligen handlar om att vara 26".

Tvillingarnas ungdom är väl dokumenterad. De debuterade 18 år gamla, nu är de 36 och spektrumet av dystra tonåriga känslor som var grunden för så mycket av deras tidiga musik har ersatts av nästan oförskämt peppig dansgolvpop, de akustiska gitarrerna utbytta mot välproducerade synthar.

Bytet hände oväntat, mellan *Sainthood* från 2009 och *Heartthrob* från 2013. "De låter inte som de brukade", säger en kompis till mig på vägen till spelningen och drar ansträngt på mungiporna. "Jag vet...", svarar jag. Även jag har känt viss oro över den takten med vilken Tegan and Sara rört sig mot släta popproduktioner de senaste åren. Minns ni vad som hände med **Gossip?** De gick från punk, till discopunk och kändisskap, till tom pop och glömska på tre album, och vem säger att det inte kommer hända Tegan and Sara om de fortsätter så här? tänkte jag.

Men än så länge tyder allt i lokalen i Sickla industriområde på att de har kvar sina gamla fans och dessutom fått en hel del nya som knappt var födda när debuten kom 1999. Förklaringen är egentligen enkel. Tegan och Saras politiska engagemang är större än deras karriär. De kanadensiska systrarna, som delvis bor i USA, har högljutt protesterat mot George W. Bushs och Donald Trumps politik, de uttalar sig ofta i politiska frågor, förekommer i artiklar om politik, uppmuntrar sina fans att

engagera sig och är framförallt involverade i en uppsjö av organisationer ämnade att göra livet lättare för hbtq-personer. Allt detta utan att själva göra tydligt politisk musik.

Det är en konst att som kändis engagera sig i politik utan att det ser ut som att man plockar billiga poäng, men Tegan och Sara har klarat det och antagligen fått många fans på köpet. Så för den som gillar duon handlar det snarare om lojalitet grundad i att man sitter i samma gungande båt, hellre än vad för musikgenre de sysslar med. Det spelar ingen roll om de kompar sin sång på akustisk gitarr eller synth, om man gillar lågmäld pop eller dunsande disco.

Som en trevlig överraskning visar det sig att de vansinnigt glättiga låtarna på skivorna *Heartthrob* och, i ännu större utsträckning, *Love You To Death* blir råare och bättre live, och ofta faktiskt gör en hög på livet med sin ohämmade entusiasm. Texterna är ibland lika repetitiva och ytliga som en nyförälskad tonåring, men de enkla kärleksförklaringarna är också karaktäristiska för bandet och soundtracket till en energisk tonårsfilm är ju inte det värsta man kan hamna mitt i. Konserten är väldigt fokuserad på just de senaste två, dansanta, albumen och låtar som "Boyfriend" och "Stop Desire" lämnar kvar så mycket disco i kroppen efter spelningen att jag fortsätter dansa liggandes i sängen flera timmar efter att systerarna lämnat scenen.

Det är lockande att spekulera i hur deras musik hade klarat sig om den hade gjorts av någon annan, men det är också irrelevant. Systrarnas enorma engagemang i sociala och hbtq-frågor kommer ge deras låtar liv i flera decennier framöver oavsett vad de gör, och det kommer vara välförtjänt.